

Apila tuulessa

Päivi
Nuora

Luotetulle Mr. Trustille

Päivi Nuora

Apila tuulessa

Uskomaton matka vanhemmiksi

Tositarina

© 2022 Päivi Nuora

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-6343-8

Sisällysluettelo

PÄIVÄKIRJAN AVAUS	7
VERESTÄ KAIKKI SAA ALKUNSA	9
ME KAKSI	13
HAAVEITA	13
AURINKOA JA TULTA	17
ROMAHDUS	20
I	25
KILPAJUOKSU	26
13 VIVVAA JA PISARAA	28
KOEILE TOTUUTTA	38
OJASTA LENTOON	40
ODOTETTU HETKI	49
ÄITINÄ UUDESSA KULTTUURISSA	56
II	63
MENOLIPPU AFRIKKAAN	64
MYRSKYN LÄPI	75
SOPEUTUMINEN	81
MR. TRUST	91
AFRIKAN KEIJU	95
MATKAILUA JA VIERAILUJA	106
ELÄMÄ FILMINAUHANA	114
RAJALLA	125
MURHA	129
III	135
NELIAPILA	135
TIMANTTI	141
SYDÄNAMBULANSSI	152
SAIRAALAKLOVNI	158

VAIN SUORAA VIIVAA	163
ONNI JA ONNETTOMUUS	163
ETEENPÄIN	170
METALLIPETI	175
IV	179
SALAINEN PÄÄTÖS	179
KULTAINEN RENGAS	184
MYRSKY SILMÄSSÄ	187
KADONNUT ISÄ	191
ONNEN KYINELEET KAUKAISUUDESSA	199
LOPPUNÄYTÖS	209
YLI RAJAN	209
HYVÄÄ KIITOS	216
JÄLKISANAT	219
KIITOKSET	222
LÄHTEET	223

P Ä I V Ä K I R J A N A V A U S

Jos kysyt millaisen tarinan aion kertoa, kehotan sinua kuvittelemaan suurin toiveesi ja pahin pelkosi samaan pakettiin niin, että toiveesi ovat ulottumattomissasi, etkä sinä voi ohjata tapahtumien kulua. Lisäksi samaan aikaan joudut salaamaan kaiken läheisiltäsi. Se tämä tapahtunut kokonaisuudessaan oli.

Jokainen päivä on eletty täysillä ja muistot niistä ovat huomioina kalenterin reunassa, valokuvissa, talomme huoneissa, tavaroissa, kesken jääneissä remonteissa, onnen ja surun kyynelien kastelemissa vaatteissa sekä repivinä viiltoina sydämissä. Kerron siitä, kuinka olemme mieheni kanssa valmiit tekemään mitä tahansa saadaksemme sen ihan tavallisen elämän, jota moni toivoo rauhallisen arjen mukavilla harrastuksilla ja onnellisilla kokemuksilla. Riskeeraamme oman terveytemme, turvallisuutemme ja henkemme saavuttaaksemme tavoitteemme.

Eräs terapeutti yritti ensikäynnillä tehdä mind-mappia hahmotukseen tilannettani. Yritti muttei onnistunut. Ymmärsin tuolloin, että tarinani kirjoittaminen ja mieheni kanssa asioiden läpikäynti ovat minulle paras tapa työstää tapahtuneita asioita. Myös läheisten kysymykset ja halu ymmärtää kaikkea tapahtunutta kannustavat minua kertomaan ja kirjoittamaan. Olemme eläneet salattua elämää: kaikki tapahtunut on meissä liian syvällä, jotta ne olisi voinut kirjoittaa Facebookiin ja liian painavaa, että sen olisi jaksanut tapahtumien keskellä jäsentää edes päiväkirjaan. Olen huomannut tarinaamme kirjoittaessa, että joskus mutkikkain polku on ollut juuri se oikea.

Kirja kertoo tavallisen espoolaisen pariskunnan halusta perustaa perhe. Elämämme on kaikkea muuta kuin tavallinen tarina. Ihmisten reaktiot ovat olleet hämmästyneitä ja järkyttyneitä, kun olen kertonut pienenkin pätkän elämästämme ja matkoistamme. Kuulijat ihmettelevät, miten yhdelle parille on voinut tapahtua koko ajan niin paljon. Lisäksi moni Suomessa ja ulkomailla on sanonut, että elämämme on jo valmis kirja tai TV-sarjan tai elokuvan käsikirjoitus. Vasta nyt, kun kaikki on turvallisesti takanapäin, minulla on ollut aikaa ja mahdollisuus kirjoittaa kokemuksistamme.

Mitä tästä kaikesta voisin kertoa? Jonkunlaisen hissipuheen kaikes- ta olen luonut, kun olen tavannut koiralenkilä tuttuja tai vastannut työpaikan illanvietoissa kysymykseen: ”Mitä sinulle kuuluu? Mitä olet puuhaillut?”. Saan vastineeksi reaktioita spontaanista naurusta primitiiviseen itkuun asti. Moni kauhistuu ja säpsähtää. Useimmiten näen lopulta aidon empaattisen pysähtyneen katseen ja odottavat kasvot ”Mitä seuraavaksi aiot kertoa?”. Olen oppinut pääsemään kiu- sallisesta hiljaisuudesta sanomalla jonkun rennon kommentin, että kyllä tästä taas ylös rämmitään. Laadukkaampi tilannekomiikka on enemmän mieheni heiniä.

Kirjassa kuvataan tositahtumia ja tilanteita omasta elämästämme niin kuin olemme ne kokeneet ja aistineet – nähneet, kuulleet ja tunte- neet.

VERESTÄ KAIKKI SAA ALKUNSA

Ihmiset ovat valmiita menemään pitkälle varjellakseen salaisuuksiaan.

Rikoskirjailija Arttu Tuominen

Verilammikko, josta havahdun on kietonut punaiseen viittaansa pitkät hiukseni. Aluksi jaksan vain yrittää raottaa silmiäni, mutta en näe kuin sumua. Päässä humisee. Haluan ymmärtää, mitä on tapahtunut ja mitä seuraavaksi tapahtuu. En käsitä, mitä on tapahtunut ja miksi? Yritän kysyä, mutta en saa edes ääntä muodostettua. Pyörryttävä tunne kilpailee viiltävän kivun kanssa vallasta. Kivilattia on kylmä ja märkä. Mistä tämä kaikki veri tulee? Sitä ehdin pohtia, kun tajuntani selkeytyy hetkellisesti. Tunnen lämpimän vapisevan käden silittävän poskeani hiljaa. Kaikki vaatteeni ovat veressä ja tarrautuneet ihooni kuin liima. Yritän kääntyä. "Älä nouse, et voi!", tiukka käsky lyö läpi tajuntani. En näköjään edes pystyisikään liikkumaan, huomaan vartaloni kaikkien

voimien olevan poissa ja tuskaisen pakahduttavan tunteen täyttävän koko vartalon. Yritän keskittyä hengittämiseen. Joku nostaa päätäni ja laittaa jotain pääni alle, ettei pääni paleltuisi siinä jääkylmällä laattalla.

Verta tulee kiihtyvällä voimalla koko ajan niin paljon, että pysyn enää vain vaivoin tajuissani. Yhtäkkiä kuulen mieheni huudon puhelimeen: "Missä se ambulanssi viipyy? Täällä vuodetaan kuiviin!". Veri pulppuaa voimalla. Välillä silmissäni mustuu ja välillä näen eteisen lamppujen kirkkaudessa hahmoja ympärilläni. Avoimesta ulko-ovesta tulee kylmää ilmaa sisään, vaikka huhtikuun yöt ovat jo varovaisen lämpimiä. Luonto avaa silmiään kohti kevättä, mutta näenkö minä vielä tämän kevään? Yksikään lintu ei laula. Ei nyt. Tai en ainakaan kuule ulkoa mitään. Erotan hahmon, joka puhelee itsekseen hiljaa: "Ihan kuin joku olisi murhattu."

Kuulen sireenien äänen. Ulkona Petrin huitoviin käsiin heijastuu sinistä välkkyvää valoa. Sireenien äänet kovenevat ja lähestyvät. Ambulanssi pysähtyy ja ensihoitajat saapuvat. He polvistuvat ja alkavat hoitaa minua vauhdilla. "Verta on menetetty nyt jo 1,3 litraa". "Hengenvaara, hänet on saatava kiireellisesti sairaalaan". Kuulen yksittäisiä lauseita jostain kaukaisuudesta, kun minua nostetaan minua paareille. "Emme tiedä miten käy, hän on menettänyt ja menettää edelleen niin paljon verta. Teemme parhaamme", hoitajat sanovat lähtiessään järkyttyneelle Petrille.

Muistikuvat ovat hataria väläyksiä. Kaikki on kuin tummaa pilveä päässäni. Minut siirretään nopeasti ambulanssiin. Petri joutuu varautumaan pahimpaan. Verenvuoto muuttuu kuin vesi-ilmapalloiksi, jotka räjähtävät paareille pudotessaan. Pillit soivat ja ambulanssi kiihdyttää täyteen vauhtiin. Isäni istuu täysin hiljaa ambulanssin etupenkillä ja pitää kiinni ovenkahvasta kaikin voimin. Tunnen pomput tiessä, mutta en pysty tekemään mitään estääkseni tapahtumia. Takanani minua valvova henkilö puhuu Jorvin sairaalaan puhelimella: "Emmekö voi tulla sinne? Tilanne on äärimmäisen

vakava, joudummeko todella menemään toiseen sairaalaan?” Hän huutaa epäuskoisena etupenkille, että mennäänkin Helsinkiin sairaalaan! Verenpaine on 75/44 ja sisältäni puskee edelleen verta ulos. Kuulen hoitajan kiihtyneen keskustelun radiopuhelimessa: ”Leikkaussalissa alkava keisarinleikkaus on keskeytettävä heti tai kyydissämme saapuva potilas menehtyy.”

ME KAKSI

Haaveita

Vuosia aiemmin, kun kaikki oli vielä hyvin.

– Aurinkorasvaa saa periltäkin, nyt vain mennään tai myöhästymme. Kiehun ulko-ovella.

Petri tapansa mukaan tarkistaa rauhallisesti listaansa, jotta kaikki on varmasti kunnossa. Raahaan painavia laukkuja rappuja alas. Asumme ensimmäisessä kerroksessa, mutta silti ulos vievään kerrokseen täytyy mennä portaita. Kuka älypää suunnitteli hissin näin! Vihdoin Petrikin selviää taksiin. Sanon: – Lentoasemalle. Vihdoin alkaa tuntua lomalta. Ei työtä eikä opiskelua viikkoon. Saapuessamme lentoasemalle isäni eno on jo huuliharppunsa kanssa jonossa. Perhettä ja sukulaisia saapuu lisää ja tunnelma on iloinen. Olemme lähdössä viettämään äitini syntymäpäiviä Kanarialle. Ihanaa kun molemmat isoisäni ovat mukana, heistä on tullut keskenään entistäkin läheisemmät ystävät molempien jäätyä leskiksi liian varhain. Istuessamme paikoillemme lentokoneessa katson serkkuani suloisen lapsensa kanssa. Haluan

itsekin joskus lapsia. Tämä 8-vuotias reipas tyttö oli morsiuksittöinä häissämme. Meidän häistämme on vajaa vuosi aikaa. Nojaudun taaksepäin, suljen silmät ja palaan niihin hetkiin.

Minun vanhempani olivat ennen syntymääni antaneet ajan hengen mukaisesti hätäkastenimen työlle ja pojalle, pojan nimi olisi ollut Petri. Heinäkuisena lauantaina 2001 he saivatkin Petrin vävykseen keltaisessa puisessa ristikirkossa maalla, vanhempieni lapsuuden maisemissa. Kirkon pihan penkillä pari kesää aikaisemmin Petri oli perinteisen romanttisesti polvistunut ja kysynyt:

– Menetkö kanssani tässä kirkossa naimisiin?

Samassa kirkossa olin istunut lapsuuden jouluna joulujumalanpalveluksissa, isäni veti meidät pakkasessa ryijyn alla pulkalla sinne. Hääkirkkomme tuo mieleen paljon hyviä muistoja isoäideistäkin, jotka olivat jo häidemme aikaan haudattuina kirkkomaalle.

Häiden suunnittelussa olin täynnä virtaa. Huomasin häpäivänä, että häitä järjestellessäni olin laihtunut ja puku on jäänyt suureksi. Onneksi takana oli nyörit, joita kiristelimme. Meillä oli ihanat morsiuksittö ja sulhaspoika, joille olimme hankkineet meihin sopivat asut. Kaikki oli kuin sadusta kun nousimme heidän kanssa hevostärryihin maalaishäissämme. Pappina oli Petrin kaveri - aikido-opettaja, joka loi häihin osaltaan rennon ja mukavan tunnelman.

Saavuvin kirkolle hevostärryillä ja isäni saatteli minut alttarille, jossa Petri lempeästi hymyillen odotti. Petri oli niin komea saketissaan. Katsoin Petriä ja ajattelin, ettei hän koskaan ikinä muutu, vaan pysyisi aina tuollaisena kuin nyt, lempeänä, uskollisena, piristävänä, uteliaana, vakaana elämän rakentajana. Alttarin ääressä seisossani ajattelin laulun sanoja Elämältä kaiken sain. Vierekkäin seisossamme katsoimme toisiamme. Sanoimme tahdon ja lupasimme olla toistemme tukena kuolemaan asti. Siinä vierekkäin käsi kädessä seisossamme emme vielä tienneet, miten paljon meidän täytyisi muuttua, uskaltaa ja puristaa lujemmin toisiamme kädestä ja vaikeina

hetkinä vain tahtoa jatkaa yhdessä saadaksemme elämältä kaiken haaveilemamme. Helpolla mikään ei tullut.

Lähdimme Petrin ja morsiuslasten kanssa kirkosta kohti valkoista kestikartanoa, jossa hääjuhla pidettiin. Petrin isä sanoi häissä, että hän on niin onnellinen, kun vaihdoin sukunimeni mieheni nimeksi. Nuora-nimisiä on Suomessa melko vähän. Hän toivoi meille myös lapsia, jotta saataisiin lisää Nuoria. Niin toivomme mekin.

Petri polkaisi jalkaa vauhdilla ensimmäisenä kakun leikkuussa – suoraan varpailleni. Häävalssi onnistuikin kipeällä jalalla moderniin tyyliin. Häitä tuli tuona kesänä tanssittua useampia, kun alle kolmekymppinen ystäväpiirimme pariutui.

Hääjuhlan jälkeen lähdimme autolla hääyön viettoon vuokraamallemme eräkämpälle, joka oli hankala löytää. Ajoimme tunteja pitkin lakeuksia. Navigaattorit eivät olleet vielä vakiovarusteita eikä älypuhelimia karttasovelluksineen ollut markkinoilla vielä vuosikausiin. Lopulta olin valmis luovuttamaan ja nukkumaan hääyön isäni auton takapenkillä, sillä olihan nyt lämmin kesä. Petri ei antanut periksi ja lopulta paikka löytyi. Samaa periksi antamattomuutta ja toisaalta rentoutta tulisimme molemmat tarvitsemaan useita kertoja myöhemminkin avioliitossamme. Hääpäivänä todella tuntui siltä, että mikään ei voisi rikkoa onneamme. Ei rikkonutkaan, mutta tulevat säröt elämässä olivat niin suuria, ettei veden nousua jään päälle voi enää estää. Opin, että on vain edettävä nopeammin niistä kohdista, joilla jää vielä kantaa.

Tuore avioelämä oli ihanaa aikaa. Kokeilemme uteliaina monia uusia asioita ja haastoimme itseämme. Riskejä jatkuvasti arvioiva ja hallitsemaan pyrkivä, korkeita paikkoja karttava Petri ei olisi koskaan ajatellutkaan hyppäävänsä vapaaehtoisesti täysin toimivasta lentokoneesta, kunnes polttariporukka vei hänet Hankoon hyppäämään laskuvarjolla neljästä kilometristä. Hyppyä edeltävän koulutuksen perusteella hän pystyi toteamaan, että joskus vain täytyy

mennä ja luottaa. Toisella kertaa sain houkuteltua hevosia jännittävän Petrin hevosvaellukselle. Jännitys laukesi viimeistään siinä vaiheessa kun hevonen oli päättänyt kopsutella ruokailemaan reitin varrella olevasta pensaasta. Petrin huomattua, ettei hänellä ole mitään keinoa ohjata ratsua, hän päätti vain pitää tiukasti kiinni, mennä minne turpa osoittaa ja nauttia auringosta ja maisemista – vaikka sitten puskassa.

Etsimme yhteistä harrastusta. Parisalsa lähti liikkeelle sujuvasti, mutta jossain tuplahelikopteri-pyöräytyksen kohdalla meiltä molemmilta loppui koordinaatio. Golf kuulosti mukavalta, sisältäähän se paljon ulkoilua ja kävelyä yhdessä hoidetulla puistoalueella. Ensimmäinen golf-tunti kuitenkin osoitti, ettei ”swingini” lennättänyt pientä palloa paria metriä kauemmas. Lopulta yhteiseksi, kaiken vapaa-aikamme täyttäväksi aktiviteetiksi muodostuu lasten hankinta.

Puhumme usein tulevaisuudesta ja haaveemme on yhteinen: haluamme suuren perheen. Biologisten lasten lisäksi haluaisimme adoptoida lapsia. Toiveenamme on neljä lasta kuin onnen neliapila. Ajattelemme, että kaksi heistä adoptoisimme ulkomailta. Emme tiedä vielä sen enempää adoptioprosessista.

Avioliiton alkuaikana elämä soljui omalla painollaan. Opinnot etenivät, pääsimme molemmat työelämään kiinni, hankimme koiran, olimme nuoria, terveitä ja onnellisia. Nautimme elämästämme ja suunnittelimme ennen lapsia laittavamme urat kunnolla alkuun sekä matkustelevamme. Lapsia tehdään ”sitten joskus kolmenkympin tuolla puolen”. Olimme edenneet tähän vaiheeseen yhteisessä elämässämme ripeästi niin nyt voisi vähän hidastaa.

Eräänä lokakuuisena perjantaina vuonna 2002 lähdimme tapamme mukaan läheiseen ostoskeskukseen ostamaan illaksi ruokatarvikkeita. Matkalla totesimme yhdessä olevamme uupuneita ja päätimme läheisen kauppakeskus Myyrmannin ruokakauppaostosten sijaan vaihtaa illan menun kiinalaiseksi noutoruoaksi viereisen

Kun halu olla vanhempi on vahvempi kuin pelko menettää oma henkensä, on valmis yrittämään kaikkea. Nuoren parin opintojen ja töiden täyttämä elämä muuttuu vuosien aikana rankoiksi lapsettomuushoidoiksi. Adotioprosessi tuo lisää haasteita. Sijaissynnytys vie parin ulkomaille, kun Suomi ei salli sijaissytykseen johtavien lapsettomuushoitojen antamista. Kirja on tositarina espoolaisesta pariskunnasta. Päivi on rohkea ja haluaa parantaa maailmaa. Petri on rauhallinen ja suunnitelmallinen. Erilaiset luonteet on yhdistettävä vahvuudeksi, jotta lapsihaaveissa päästään eteenpäin. Molemmat haluaisivat elää turvallista lapsiperhearkea, mutta kohtalo vie heidät jännittävään seikkailuun ympäri maailmaa. Mikä on taksinkuljettaja Mr.Trustin rooli perheen hengen pelastamisessa yhä uudelleen muuttuvan ilmaston keskellä Afrikassa? Entä minne aviomies katoaa Suomesta juuri, kun vaimo on vakavasti sairastunut ja leikattuna sairaalassa?

BoD

9 789528 063438